

[Aksel Larsen.]

herimod. Det fremgik jo ellers af forhandlingerne på Voksenåsen, og det fremgår af det nu formelt til Nordisk Råds møde i februar stillede forslag om en sådan konvention, at forslaget havde tilslutning på Voksenåsenmødet i hvert fald fra svensk, norsk og finsk hold og altså i virkeligheden havde majoritet. Men det kunne ikke komme til afgørelse, fordi der blev nedlagt dansk veto.

Nu er forhandlingerne med fællesmarkedet om optagelse formelt i gang. Det er dog tydeligt, at man i de seks er tilbøjelig til først at søge en ordning med England, og at forhandlingerne med Danmark ikke vil blive ført i fællesskab med forhandlingerne med England, ja, end ikke parallelt. Også her er den højtærede udenrigsministers lysegrønne håb altså falmet. Men måske er det en fordel. Hvis Englands forhandlinger med de seks bliver færdige, før turen for alvor kommer til os, så ved vi da i det mindste, hvilke indrømmelser England som køber af landbrugsprodukter har fået og måttet give, og så ved vi mere om, hvor dårlige det danske landbrugs vilkår vil blive i fællesmarkedet. Det er jo også muligt, at England ikke kan få indrømmet sådanne vilkår, som det af hensyn til sin industri og til Commonwealthlandene må have, og at der altså ikke bliver noget af Englands tilslutning. I så tilfælde håber jeg at regeringen og regeringspartierne vil stå fast på erklæringen om, at de i hvert fald ikke vil have Danmark isoleret ind.

Jeg håber også, at tiden, der kommer, vil blive brugt til at give ikke blot erhvervslederne, men også befolkningen som helhed nøgterne og saglige oplysninger om, hvad fællesmarkedet er, og hvilke følger dansk indmeldelse vil kunne få for landbruget, industrien, beskæftigelsen, sociallovgivningen, prisniveauet og vor nationale selvstændighed og vort forhold til det øvrige Norden. I særdeleshed erindrer jeg den højtærede udenrigsminister om, at det grundigt bør undersøges, hvilke muligheder Danmark har ved at stå uden for fællesmarkedet, hvilke undersøgelser også bør omfatte spørgsmålet om opbygning og udbygning af et intimt nordisk økonomisk og handelspolitisk samarbejde.

Debatten i dag har været præget af, at

VK-programmets tider er forbi, og det har jo ikke manglet på invitationer fra regeringspartierne til venstre og de konservative om samarbejde, ligesom vi fra disse partiers ledere og ordførere har hørt, at de nu ikke mere vil drive oppositionspolitik for enhver pris og i enhver sag — det har de jo gjort tidligere undtagen i udenrigspolitik og militærpolitik — men ønsker at arbejde med sagerne her i tinget. Naturligvis kan man gøre sig sine tanker om, hvorfor socialdemokratiet og de radikale sådan ønsker samarbejde med den borgerlige opposition, ikke mindst da det i talrige spørgsmål i sidste folketingsår viste sig, at der udmærket kunne lovgives, selv om VK-partierne — jeg håber ikke, det er et uartigt ord — var sure og ikke ville medvirke, og jeg kan tænke mig, at mange, ja, formodentlig flertallet af regeringspartierne vælger sig sådanne tanker.

Men tillad mig at sige til det ærede medlem hr. Poul Møller, at det lød smukt, hvad han sagde i sommer om, at nu burde oppositionen være saglig i forhold til regeringen — det havde blot gjort betydelig større indtryk, hvis ikke hans bekendelse til sagligheden var kommet ganske pludselig, efter at han ved en energisk og usaglig kampagne havde fået samlet 61 underskrifter på kravet om, at loven om de islandske håndskrifter ikke måtte sættes i kraft før efter et nyt folketingsvalg. I den forbindelse må jeg sige, at jeg begriber ikke, at regeringen bøjede af og undlod at lade loven stadfæste. Det var jo ingen ekspropriationslov, og underskrifterne havde følgelig ingen forfatningsmæssig betydning.

Jeg tillader mig også at sige, at optakten til dette folketingsårs arbejde fra venstres og de konservatives side ikke just synes præget af saglighed og hang til at beskæftige sig med de store linjer i dansk politik. Nej, statens overtagelse eller ikke overtagelse af „Marienborg“, spørgsmålet om, hvem der skal dække underskuddet ved den turné, den kgl. ballet foretog i Amerikas Forenede Stater for at reklamere for dansk dåseskinke og blue cheese, såvel som den omstændighed, at ministeren for offentlige arbejder i overensstemmelse med de ham ved lov pålagte pligter regelmæssigt giver finansudvalget oplysninger om de økonomiske forhold i SAS — det har hidtil været